

Színház) „A jámbor vincellér”, népszinmű. (Előad. 1856 szept. 18. Nemzeti Színház.) Azonkívül nagy szorgalommal tanulta az idegen nyelveket, különösen az angolt s ebbeli tudását mint fordító érvényesítette. Fordításai: „A veronai két nemes” Shakespeare-től (1855 aug. 31. Nemzeti Színház); „A velencei kalmár” (1855); „Fehér és piros rózsa” Shakespeare VI. Henrik-jéből (1855 dec. 1. Nemzeti Színház); „Judith és Holofernes”, Hebbel-től (1856 szept. 15. Nemzeti Színház); „Pénzkirály”, szinmű Taylor Tom, (1860 szept. 6. Nemzeti Színház); „Ha te úgy, én is úgy”, vígj. Barrier-től; „Köszörületlen gyémánt” John I. Bukston-tól (1861 aug. 23); „Richelieu”, Bulwer-től (1863 május 20.). A 60-as évtized vége felé gégesorvadásba esett, de ameddig csak tudott, betegen is játszott és tanított. Az utcán szitaszerű szájkosarat hordott, hogy a portól megóvjá beteg légzőszervét. De hiábavaló volt az. Nem segített rajta az olaszországi levegő-kúra sem. Állapota egyre aggasztóbb lett s a különben magabíró ember 47 éves korában meghalt. Nem a szív, nem az érzelem művésze volt, hanem a magasrendű értelemé. A magyar színpadon Egressy Gábor után ő volt a legnagyobb gondolkozó s bár írói készsége nem volt oly gazdag, mint amazé, színészi gondolatait, ötleteit gondosan feljegyeztette. Jegyzetei között megtalálták sírfeliratát is, amit betegsége alatt előre elkészített magának. „Nézzétek! Az álmod játszom” — mond a felirat, amiből mindenki kiolvashatja e nagy színész hitvallását az örökéletéről s a lélek halhatatlanságáról. Szülőházát Szentes városa 1885-ben emléktáblával jelölte meg s 1909 április 12.-én a „Petőfi szálloda”-ba épített szentesi színházat Tóth József-színháznak nevezték el. (Pataki József.)

Tóth József dr, polgármester, a kiskunfélegyházi színpártoló egyesület elnöke (alakult 1931-ben). A magyar színeszet lelkes híve és az ő nemes munkálkodásának köszönhető, hogy a színeszet Kiskunfélegyházán a közeljövőben új, modern, állandó jellegű színházhelyiséget kap.

Tóth Kálmán, költő, szerkesztő, sz. 1831 márc. 30.-án, Baján, megh. 1881 febr. 3-án, Budapesten. Baján járt gimnáziumba, a bölcseletet Pécsen hallgatta. 1851-ben Pesten telepedett le és itt kizárólag az irodalomnak élt. Szinművei: „Puszták rózsája”, szinmű 3 szakaszban. 1850. „Az utolsó Zách”, dr. 4. felv. 1858 márc. 27. Nemzeti Színház. „A harmadik magyar király”, dr. 5 felv. Bem. 1860 jun. 18. U. o. „Egy királyné”, dr. 4 felv. A M. Tud. Akadémia által 100 arannyal jutalmazott pályamű. Bem. 1860 dec. 17. U. o. „Dobó Katica”, tört. népsz. 3 felv. 1862. U. o. „A király házasodik”, vj. 3 felv. (L. o.) „Nők az alkotmányban”, vj. 3 felv. 1871 febr. 24. U. o. „Az ördög párnája”, népsz. 3 felv. Zen. Allaga Gézától. Bem. 1875 okt. 22. Népszínház. Neje: Majthényi Flóra, író (L. o.). Fia: T. Béla, híres író.

Tóth László, író és hirlapíró, sz. 1889 dec. 22.-én, Budapesten. Egyetemi tanulmányait Budapesten, Jénában és Párizsban végezte. A budapesti Pázmány Tudomány Egyetemen 1922-ben jogi doktorrá avatták. Az ifjusági közéletben tevékeny részt vett, elnöke volt az Egyetemi Körnek, a pécsi diákkongresszusnak, vezető tagja a Joghallgatók Tudományos Egyesületének és a Szent Imre-Körnek. Előbb ügyvédjelölti gyakorlatot folytatott, majd teljesen az újságírói pályára lépett. Az újságírást mint a Budapesti Hirlap párizsi levelezője kezdte meg, 1913-ban, később az Esti Újságnál, a 8 Órai Újságnál és a Pesti Hirlapnál dolgozott, majd a Budapesti Hirlap politikai rovatvezetője lett. Változatos politikai szereplés után a „8 Órai Újság” felelős szerkesztője lett. Az újságírói társadalmi életben tevékeny részt vett, a Magyar Újságírók Egyesületének főtitkára volt, majd a Fegyelmi Tanács elnöke lett; alelnöke az Újságírók Kórház és Szanatórium Egyesületének, 1929-től pedig az Országos Pázmány Egyesület főtitkára. Szépirodalmi dolgozatai 1907 óta jelentek meg különböző lapokban. Önállóan megjelent könyvei: „Versek”, (1922. Pallas-kiadás), „Májusfa”, verses színjáték (1922. Pallas-kiadás), amelyet a Nemzeti